

ΠΑΡΑΜΥΘΙΚΟΣ

IN OBITUM

IMMORTALIS MEMORIAE

VIRI

MAGNIFICI, NOBILISSIMI, AMPLISSIMI, CONSULTISSIMIQUE,

DOMINI

GERHARDI

SCHROEDERI,

J. U. D. ET INCLYTÆ REIPUBLICÆ
HAMBURGENSIS CONSULIS PRÆSIDIS
SENIORISQUE,

MULTIS NOMINIBUS OPTIME
MERITI,

CUM EXSANGUE ILLIUS CORPUS IN DORMI-
TORIUM SUUM, QUOD IN ÆDE D. NICOLAI EST,

DIE IV. FEBRUARII SOLENNIBUS EXEQUIIS INFERRETUR,
SCRIPTUS

A

GEORGIO ELIEZER EDZARDO,
L. ORIENTALIUM PROFESSORE PUBLICO,
ET HOC ANNO GYMNASII HAMBUR-
GENSIS RECTORE.

HAMBURGI.

TYPIS CONRADI NEUMANNI, SENATUS ET GYMNASII
TYPOGRAPHI, ANNO M.D.C.C.XXIII.

Nimiam corporis com-

pagibus egressam nec in tenues dilabi-
 auras, nec ab ipso a corpore discessu peni-
 tus extinguere, sed ad aliam vivendi rationem
 superesse, eo firmiter in luctu bonorum so-
 lamen præbet, quia non e sanctissimomodo
 DEI oraculis fallere nesciis evidentissime
 constat, sed & ipsius naturæ iudicio & saniorum Gentium sententia
 haud infirmè comprobatur. Ciceroni quidem hanc de anima
 mentem fuisse, in apico est. Non uno enim loco (a) animos per-
 manere non tantum & sempiternos esse affirmat, sed idem ipsum
 priscis omnibus insitum, naturaque Duce receptum fuisse, e bene-
 meritorum credita ἀποδείξεις, e sepulchrorum ceremoniis, e sapien-
 tiorum testimonio, & ex ingenito ac in omnium mentibus inhæ-
 rente futurorum desiderio operose ostendit. Nec ad Gentium con-
 sensum provocasse contentus est, (quamvis eum naturæ vocem pu-
 tandum ducat,) sed ipsam quoque animorum naturam urget, in qui-
 bus nihil mixtum est atque concretum, nihil duplex, unde celestes
 æternasque eos esse multo verborum apparatu deducit. Cyrum, fe-
 licissimum illum secundæ Monarchiæ Conditorum, Xenophon L. 8.
 Cyropædias oratione valedictoria de animæ post obitum existentia cla-
 rissime loquentem sistit. Hoc ipso autem prædictus auctor suam
 quoque hanc de animæ duratione sententiam fuisse non obscure pro-
 dit, cum integri isti πειδείας libri ab eodem non tam ad historiæ fidem,
 quam ad vitæ exemplum & boni Principis rectæque institutionis
 ideam sint compositi. Mitto Socratem, Platonem, Aristotelem,
 Plutarchum, Senecam, Stoicos, Pythagoreos, Druidas Brach-
 manesque, Celtarum illos, hos Indorum Philosophos, Thraces,
 Ægyptios, quos omnes partim prorsus incorruptiles animas statuil-
 se, partim vero post hanc vitam superstites credidisse, antiquissimo-
 rum Scriptorum fide constat. Imo priscas promiscue gentes periva-
 sisimum habuisse, quod decretoria mortis hora animis suprema non
 sit, vel infinitæ illæ de Campis Elysiis, de manibus, de Rhadaman-
 tho, Minoe, & Æaco, animarum apud inferos iudicibus, de Rô-
 muli, Herculis, aliorumque inter Deos relatione, ac similes fabulæ,
 epitaphia, antiquissimaque monumenta, aperte comprobant. Ipsos
 quoque barbaros nostri ævi populos, Tartaros, Chineses, Japa-
 nenses, Indos, Guineenses & Africanos alios, Peruanos, Mexi-
 canos, Brasiliæ, Virginiae, Novi Belgii, novæ Franciæ, insularum-
 que

(a) Cic. L. 1. Tuscul. quæst. It. de amicitia; de senectute; & in somnio Scipionis.

quæ Americanarum incolas, alium post mortem animæ statum agnoscere, uno ore testantur, qui Gentium illarum mores atque placita descripserunt. Ceterum undecunque ista de animorum post mortem vita in paganorum horum animis insederit opinio, sive ex antiquissima revelatione per traditionem propagata, sive aliunde, certum nihilominus est, ipsam hominum rationem ea suppeditare argumenta, quæ & inducere eos ad cogitationem hanc, & in eadem, quamvis aliunde concepta, confirmare saltem valuerint. Etenim supremum omnium existere Creatorem ac Gubernatorem, nemo qui non plene mentem exiit, in dubitationis aleam posuerit. Hunc perfectissime bonum esse, esse sanctissimum, esse justum, esse malorum ac criminum vindicem, pura semper mente colendum, ratio sana persuadet. Quid ergo? Cum crimina impune committi divina non permittat justitia, plurimos tamen in hac vita poenam illorum non luere experientia doceat, superest, ut si non & corpus, animam saltem post hanc vitam remanere credamus, quæ commertis poenis subiciatur. Atque hæc ipsa contra animorum in morte interitum fortiter militans ratio adeo non fugit Ethnicos, ut unam eandemque rationem (b) Plutarchus τὴν τῶ Θεῶ πρόνοιαν ἀμείψθη τὴν διαμοίωσιν τῆς ἀνθρώπων ψυχῆς stabilire, nec posse sublato altero alterum relinqui, manifeste asserat. Sed non solum hoc argumentum est, quod animæ post hanc vitam durationem persuadet. Est interius post perpetrata scelera instantium poenarum metus, naturalis omnino, animum hominis anxium usque tenens & lancinans, quem nulla voluptas eximat, nulla quies excutiat, indeque non obscure arguens, aliam sedem esse, quæ animam legibus mortalis vitæ solutam expectet. Ipsos Principes potentia adversus humana supplicia satis munitos, illos etiam, qui flagitia patrarunt prorsus occulte, legas tamen stimulos maleficiorum conscientia, exanimatos iudiciorum futurorum metu, & primo quoque cœli murmure ingenti timore palluisse. Tantum autem abest, ut illi omnes humana supplicia metuerint, ut ea etiam nonnunquam poposcerint, aut sibi ipsis violentas manus intulerint. Quod si porro nos ipsos, dignissimamque nostram naturam, animantes omnes longe antecuntem consideremus; si quæcunque sunt in hoc mundo, non propter se, sed hominum causa facta esse; si quæ terra parit, a Deo humano Geni tribui cogitemus: nonne iterum sublimiorem esse nostri finem, ac aliquam saltem hominis partem post mortem superstitem deprehenderimus? An enim si præalta alicubi amplissimaque palatia videamus, non possimus adduci, ut muribus illa exstructa credamus, tantam vero mundi molem, tantam qua Cœlum pariter & terram exornatam videmus pulchritudinem, si in eorum tulum su-

(b) De his qui sero a Numine puniuntur: T. 2. p. m. 555. 560. fin.

premiū Aedilem fabricatum esse putemus, quibus idem sit cum be-
 stiis interitus, & a quibus hac mortali vita finita nihil ultra laudis ho-
 norisque ad sapientissimum Conditozem redeat, nonne insanire
 prorsus ac jure summo videamur? Certum proinde est, animas a
 corpore separatas secundum ipsum rationis dictamen post mortem
 superesse. At divinus Codex easdem immortales prorsus esse, &
 quotquot pio obitu solutæ sunt, æterna etiam & ineffabili voluptate
 in cœlesti Paradiso perfundi testatur.

Atque hoc imprimis est quod dicere constituimus, quando lu-
 ctus publicus verba extorquet, erepto e vivis Viro summi inter nos
 Nominis summæque dignitatis, Magnifico, Nobilissimo, Amplissimo,
 Consultissimoque, **DNO GERHARDO SCHROEDERO,**
 J. U. D. & Reipublicæ nostræ Hamburgensis **CONSULE PRÆ-**
SIDE SENIOREQUE gravissimo meritissimoque. Est utique
 nobis justa lugendi causa, dum tanto Viro & Reipublicæ nostræ
 Rectore sumus orbatī. Est luctus causa mœstissimæ **VIDUÆ,**
 quæ Maritum amisit conjunctissimum. Est luctus causa Amplissi-
 mis Agnatis, qui amicum amiserunt jucundissimum, & Fautorem ad
 quævis officia paratissimum. Est & universæ Civitati causa luctus,
 quæ Consulem nunc desiderat Vigilantissimum Solertissimum Pru-
 dentissimumque.

Quid vero in communi hoc luctu est, quod erigere nos queat
 magis, & illos præcipue, quos dolor hic propius tangit, quam re-
 cordatio melioris illius vitæ, ad quam transferuntur illi, qui pleni in
 Christum fiduciæ e mortali hac vita discedunt. Hæc est, quæ non
 lenire modo dolorem potest, sed & nos ipsos adversus imminentem
 mortem ita obfirmare, ut evolare potius ex hac vita, quam emigra-
 re præoptemus. At enim non persistendum nobis nunc est in medi-
 tatione eorum, quæ nos in præsentī luctu erigunt, sed persolvenda
 etiam justa pie defuncto sunt pro eximiis ipsius in Rempublicam me-
 ritis, ut & exteri intelligant, magno illum apud nos in pretio fuisse,
 & sequutura posteritas habeat, unde gratam illius memoriam recolat.
 Id ipsum non tam pro meritorum illius dignitate, quam pro temporis
 ratione, & pagellarum harum, quæ honori illius sunt dicatæ, angu-
 stia, exsequi suscipimus.

Editus in hanc lucem felici partu Hamburgi est, cum immorta-
 lis ipsius anima vitam cum corpore mortalem agere cœpisset, Anno
 a reparata, per **CHRISTUM** immortalitate **MDCLIX, d. 12. Au-**
gusti.

gusti. Pater ipsi fuit Vir integerrimus & honestissimus **DN. GERHARDUS SCHROEDER**, Civium Centurio, & Tabellariorum Dantiscautorum Director. Matrem habuit **ABELAM WAGNERIAM, JOHANNIS WAGNERI**, Præfecti Barmstedensis filiam, Matronam multis virtutibus ornatam.

His natalibus mortalis vitæ accepit initium, ejus vero quæ immortalis est, genitoribus infinite sublimioribus. Promoventibus enim piis Parentibus regenitus paulo post e sacro fonte fuit, cui sanguis **CHRISTI**, verbum promissionis, & tota sacrosancta **TRIAS**, pondus addunt, hæresque immortalium bonorum fuit scriptus, **GERHARDI** nomine e Parentum voluntate ei indito. Ut primum vero ad aliquem rationis usum pervenit, talem se Parentibus suis præbuit, ut non exiguam de ipso spem felicissimæ educationis conciperent. Neque hi honestis atque laudabilibus ipsius conatibus defuerunt. Ante omnia enim curarunt sedulo, ut pectus filioli sincera pietate imbueretur, sanaque ei Christianæ religionis principia e divinorum oraculorum fontibus instillarentur. Non minus tamen etiam, animadverso alacri quod in ipso erat ingenio, indefesso studio prospexerunt, ut ad Patriæ utilitatem adolesceret, animusque ipsius elegantioribus literis indueretur. Commissus itaque ab initio privatis Præceptoribus fuit, quorum studio cum brevi temporis articulo profecisset, ut majorem indies de se spem excitaret, datus in Scholam publicam fuit, in qua annos aliquot optimorum Auctorum tum Latinorum tum Græcorum lectioni, & liberalium artium rudimentis addiscendis impendit. Iis instructus animum ad Philosophicæ studia appulit, Gymnasioque patrio **A. MDCLXXV.** nomen dedit, & quadriennium integrum in eo exegit, fidelissima informatione eorum qui tum erant Professorum ulus, quibus singulis adhæsit tenacissime, nulla prorsus parte Philosophiæ neglecta, quas omnes non animum modo exornare, sed ad solidam eruditionem viam sternere, quam rectissime statuebat. Cumque Theologicò studio se aliquando totum dare tum temporis constituisset, passus non fuit, desiderium suum intra cancellos Philosophicarum disciplinarum atque scientiarum claudì, sed magna quoque voluptate ducebatur addiscendi sanctiores literas; unde & scholis istis sedulus intererat, in quibus ad lectionem Hebræi Codicis manucebatur, idque eo successu, ut eundem & legeret promte, & felicissime interpretaretur. Finito autem in Gymnasio patrio cursu Philosophico, cum diu satis natali solo adhæsisse sibi videretur, externos adiit, & terras sub alio sole calentes cœpit invisere. Ac primo quidem excursu Wittebergensem

6

Academiam A. MDCLXXIX. studiorum suorum ulteriorum matrem elegit, foecundam illam magnorum & Eruditissimorum Virorum nutritriciam, & vel eo nomine omnibus qui orthodoxam profitentur fidem merito gratam, quod singulari DEI beneficio ante hos ducentos annos Evangelii lumen, multis densissimisque errorum tenebris antehac obfuscatum, plenis radiis in ea coeperit iterum effulgere, communisque adeo mater extiterit omnium aliarum Ecclesiarum a facibus falsae doctrinae repurgatarum. In ea Theologici studii tam thetici & polemici quam homiletici eximia fundamenta per biennium circiter posuit, neque tamen in illis acquievit, ut ut posset, sed Wittebergam tandem digressus, Rostochium quoque concessit, ut in celebri illa ad Varnum Academia ea quae Wittebergae coeperat, uberius adhuc excoleret. Haeserat vero ibi per annum spatium, cum mutato consilio in animum induceret, abrumperet filium ejus quod haecenus tractaverat studii, atque Jurisprudentiae in posterum operam dare. Quapropter Rostochio relicto A. MDC LXXXII. Lipsiam se contulit, famigeratissimisque, qui ibi erant, Juris Professoribus assiduum se sistens Auditorem, sed privata quoque & privatissima illorum informatione singulis diebus usus, quo effecit, ut per triennium, quod ibi substitit, quaecunque ad Cursum Juris naturalis, Civilis, Canonici, Feudalis, & Publici, pertinent, feliciter absolverit. Utque etiam in praxi se exerceat, adjunxit Collegia practica varia, atque disputationibus plurimis, maxime super Celebrissimi Juris Consulti Ulrici Huberi Positiones contractas ad Instituta & Digesta, in publico habitis, dignissimum se probavit, qui solennes honores in diligentiae suae testimonium secum absportaret. Sed quo ille semper erat animo ad maxima surgente, declinavit istos, ut integrum ipsi esset, in inclyta Noricorum Altorfina adhuc annum unum agere, & comparatam a se Juris scientiam ad summum fastigium evehere. Itaque cursum suum eo direxit A. MDC. LXXXV. Junio mense, literis de novo se involvens. Hortatu autem Nobilissimae Facultatis Juridicae, cui ipsius eruditio satis superque erat perspecta, adduci se passus fuit, ut dudum promeritos in Jure honores ambiret, maxime cum & Commilitonum ipsius nonnulli, quorum arctiori amicitia Lipsiae fuerat gavisus, eodem fine eo venissent, atque nomina sua inter Candidatos summorum in jure honorum essent professi. Quapropter cum legitimis experimentis esset probatus, Positiones aliquot selectiores disputationis inauguralis loco eodem adhuc anno d. 27. Augusti ventilandas exhibuit, quas postquam summa cum laude e Cathedra publica & absque Praeside defendisset, renunciatus Juris Utriusque Doctor fuit, cuncto Auditorio applaudente, &

& propensis animis congratulante. Auctus honoribus hifce, & lustrata Heidelbergæ Spiram Nemetum abiit, Judicio Imperialis Camerae, quam vocant, clarissimam, quod sciret, gravissimas ibi quotidie, & maxime arduas causas disceptari, ac nullibi melius Præcticam Jurisprudentiã addisci posse. Cumque desiderium suum ex voto ibidem explevisset, dedit iterum se in viam, atque per Stutgardiam, Hailbronnã, Ullmã, Augustã Vindelicorum, Monachium atque Ingolstadtium, Ratisbonã fuit delatus, Urbem Comitii Imperii pridem nobilitatã, seque in favorem Illustrium, qui ibi erant, Legatorum insinuavit. Dehinc per Passaviã & Lincium, Vindobonã properavit, ut Augustissimi Romanorum Imperatoris Aulam præsens inspiceret, atque penitorem summii Judicii Aulici notitiã sibi compararet. Inde in vicinas Austriae urbes, ipsosque Hungariae fines, Posonium & Sopronium, excurrit, reduxque eo factus, per Austriã, Stiriam atque Carinthiam Venetias contendit, in qua splendidissima atque opulentissima Urbẽ pedem aliquantis per fixit. Dehinc repetito itinere per Ferrariensẽ Ducatũ & Marchiam Anconitanã Romã perrexit, cujus antiquissima pristini splendoris monumenta cum oculis usurpasset, Florentiam quoque, Bononiam, Mutinã, Parmã atque Placentiam salutavit. In hoc vero itinere Placentino expertus singularem DEI in se clementiam fuit. Cum enim Padus amnis Mediolanum inde tendentibus esset pontone trajiciendus, isque præter rhedam, qua ipse cum suis comitibus vehebatur, vix plures caperet, incidit in disceptationem cum Italo quodã Mirandulano, qui nihilominus locum sibi in illo præter omnem jus & fas simul afferebat. Ac quamvis lis ista videretur sopita, cum omnes e pontone discessissent, tamen Mirandulanus, mutata prius veste, atque rhedam equo prævertens, ut animo suo vindictæ cupido litaret, in arboreto quodã tractus Mediolanensis illum expectavit, cumque in conspectum illius venisset, ictum sclopeto duobus globis instructo in pectus sedentis atque nihil minus suspicantis direxit, qui procul omni dubio mortem ipsi fuisset allaturus, nisi parumper se de sede sua erigendo illum declinasset. Efficere tamen illa situs mutatione non potuit penitus, quin exploso sclopeto globorum alter inferiorem illius ventrem concuteret, sed (quæ DEO sit laus & Gloria) absque omni noxa, obstantibus, quos in anteriori marsupio secum gestabat, majoribus nummis, in quos globus tanta vehementia incidit, ut evidentiã illius vestigia in iisdem remanserint, perpetua divinæ in ipsum benignitatis testimonia. Liberatus ab hoc infortunio Mediolanum venit, inde Genuã, Nissã, & ineunte A. MDCLXXXVII. Telonem Martium, Gallia portum amplissimum pariter & munitissimum, e quo digressus, Provinciam, Delphinatũ, & Ducatũ Arausionensẽ peragravit, tandemque per Lugdunum Gallia Lutetiam Parisiorum fuit delatus. In hac vero Amplissima Urbe & totius Galliae Metropoli tamdiu se tenuit, donec omnia quæ visu digna tam in ipsa urbe quam in vicinia perlustrasset, & Linguã quoque Gentis istius sibi familiarissimã reddidisset. Cum vero diu satis se ibidem commoratum judicaret, Ostendã Flandriae Urbem atque portum se contulit, atque ex eo in Angliã trajecit, in cujus Regia Urbe Londino & Celebrerrimis Academiis Oxoniensi & Cantabrigiensi cum per aliquot menses fuisset versatus, in Belgium Fœderatũ concessit, perque illud in Germaniam & natale tandem solum rediit, multis cum plausibus exceptus non a suis tantum, verum etiam a cunctis aliis, quibus eruditio illius atque Virtutes erant perspectæ.

Domum reversus causas agere & versari in foro cœpit, ea integritate animi & fide, ut magnã apud omnes laudem consequeretur. Ut vero instituto suo pacatius vacare posset, animum haud longe post ad matrimonium applicuit, atque connubiali fœdere & nuptiis solennibus A. MDCLXXXIX. d. 14. Januarii sibi junxit Virginem & generẽ Nobilissimã & virtutibus decoratissimã MARIAM ELISABETAM, filiam unicã superstitem e MARGARETA WETKENIA Viri Magnifici Consulissimique, DNI RUTGERI RULANDI, J. U. D. & Syndici quondã Reipublicæ nostræ gravissimii, qui, licet fati pridem functus, vivit tamen in bonorum gratorumque memoria, & cum maxime etiam in filio cognomine, Virõ Nobilissimo, Excellentissimo, & Consulissimo, DNO RUTGERO RULANDO, J. U. D. Celebrerrimo, & Incliti SENATUS Hamburgensis membro. Amplissimo, de Patriã nostrã optime hæcenus merito, & indes merente, quem DEUS diu fervet, omnique benedictionis copia cumulet. Quamvis autem B. CONSUL per optimã tori sui sociã Pater factus nunquam fuerit, amavit tamen eã semper arctissime, quod & probitas illius, & virtutum splendor, & mutuus in Maritum affectus merebantur. Atque ipsa quidem eo gravius nunc fert B. sui Comparis dissidium, quia per hos XXXIV. annos cum illo vixit conjunctissime, nec animo ab eo discedit unquam. Estque adeo hoc magis nostrarum partium, DEUM calidis sollicitate suspiriis, ut mœstissimã nunc VIDUAM ope sua suffulciat, & desideratissimi Mariti absentiam

tiam præsentissimo solatio suo compenfer. Allectus in SENATUM fuit A. MDCXCIX. d. 18. Augusti, Proceribus Civibusque omnibus lingvis animisque applaudentibus, quod talis sibi Patriæ Pater sorte obtigisset, de quo indubie essent persuasi, quod salutem Patriæ interdum noctuque omnino studio esset promoturus, quod & fecit strenue, & omnium expectationem longe superavit.

Consulares fasces accepit A. MDCCIII. d. 4. Aug. suffectus Viro Magnifico & Consulissimo DNO. JULIO SURLANDO, J. U. L. qui eos per octo tantum menses gesserat, quando præmatura nimis morte & magno Patriæ luctu rebus humanis eximeretur. NOSTER singulari DEI beneficio gessit eosdem per annos novendecim & amplius, quibus saluti Patriæ tanta cura prospexit, ut prolixum sui desiderium apud omnes reliquerit, cum innumeris casibus se justitiæ atque æquitatis tenacissimum esse probaverit. Quid dicam de reliquis illius laudibus atque virtutibus? Fuit certe Vir multæ lectionis, stupendæque eruditionis, atque in historia omni, inprimisque Patriæ, si quisquam, versatissimus, quod vel fasti illi Consulares, quos A. MDCCIX. publicæ luci dedit, iterumque continuatos, & genealogicis tabulis insignibusque æri incisis auctos A. MDCCXXI. edidit, abunde comprobant. Adhæc judicio acri, in causis cognoscendis sagacissimus, in disputandis expeditissimus, in rebus gerendis indefessi præsius & durati animi. Arque ut nihil ei deesset ornamentis, prospexerat quoque illi natura de vultus gravitate, oris affabilitate, & corporis proceritate, eaque tanta, quæ personæ illius dignitatem intuentium oculis statim ingereret.

Dolendum utique, Virum tot donis ornatum, tot Virtutibus instructum, in ipso statim senectutis limine fuisse oppressum, qui longiore omnino ævo (si DEO ita fuisset visum) erat dignissimus. Sed ita sumus homines, fragilis prorsus conditionis, cumque floremus maxime, ad occasum vergimus. Atque ipse B. CONSUL, cum homo esset, utut corpore solido compactoque, humani tamen nihil a se alienum esse putabat, vitamque ita ducebat, quasi singulis momentis de statione esset decessurus.

Tentatus quidem aliquoties fuit pedum infirmitate, idque quam maxime extremis annis, quod corpori illius succipleno & humorum acrimia copiam tribuendum, haud tamen valetudinis hoc incommodum vitæ terminum ei videbatur acceleraturum, sed producturum potius, quod ipsa natura illa quæ superflua corpori molestaque erant excerneret. Verum accessit præter omnem expectationem paucis ante beatam ipsius analysin diebus vehemens calor, qui vires omnes cito prostravit. Ac quamvis ab Experientissimis Medicis selectissima præsidia fuerint mature satis adhibita, tamen morbo in singula fere momenta maiores vires capeffente, nihil quidquam auxiliari Medicinæ, quæ adhibebantur, potuerunt. Unde ipse, diuturnioris vitæ spe penitus abjecta, cum ante paucas hebdomadas sacro epulo se refocillasset, atque facta peccatorum exomologesi remissionem illorum a Venerabili sacrorum Mysteriorum dispensatore impetrasset, totum se precibus atque suspiriis dedit, DEO atque SALVATORI suo CHRISTO animam suam subinde commendans, sicque plenus fiduciæ & spei d. 28. Januarii sub horam septimam matutinam inter ardentissimas circumstantium preces ex hac vita discessit, cum annos sexaginta tres & menses quatuor cum dimidio in hac mortalitate confecisset.

Discessit, & in vivis esse desuit, at esse non desuit, imo nec vivere desuit. Vixit enim, & vivit adhuc. Vivit, & ea quidem vita, quæ sola est vita numeranda. Immortalis ipsius animus ad beatam immortalitatem transit. Transit ad immortalem DEUM, ad immortalium animorum Concilium, Angelorum Consors & Collega factus. Vivit inter beatos immortalis, & inter mortales beatus. Vivit inter nos ipsius memoria, vivunt Virtutes & merita, atque in ore gratæ posteritatis perennabunt. Vivit vivetque. Viverit Corpus, quod vivere nunc desuit: viverit vita beata & perenni, & immortalibus qualitatibus olim vestietur. Sic totus tandem SCHROEDERUS erit immortalis; immortalesque DEO gratias dicet, immortales laudes.

Quod reliquum est, dum iuxta τῶν μακαρίτων exuviis suprema parantur, Omnes Omnium Ordinum atque Dignitatum Viros honoratissimos ea qua par est observantia & humanitate rogamus, ut immortalium beati CONSULIS meritorum memores, supremos honores prolixè ei & cumulare exsolvant, atque Corpus illius ex sanguine amplo Comitatu ad Conditorium suum, quod in Aede D. NICOLAI est, deducant. Non aliam gratiam referre nunc Viro summe merito possumus.

P. P. Hamburgi exequali die 4. Februarii anni MDCCXXIII.

